

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Rim, Neapol in domu.

XLV. Med najstarejše cerkve na Laškem štejejo cerkvo sv. Laurencija v Florenciji. Začeli so jo zidati l. 390 in slavni sv. Ambrozij jo je sam posvetil za službo božjo. Leta 1423 jo je ogenj pokončal a bila je zopet in še krasneje pozidana. Jena velika kupla že od daleč tujca vabi. Gredé dalje pridemo v cerkvico, kder se je ravno služila sv. meša pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Ob jednom je nek orglaš strahovito ropotal po orglah in burkaste napeve ščipal iz orglinih piščalk. Bog mu odpusti grehe! Meni vsaj je za vselej dobre misli o laškem orglanju zatrl. Lahki ne vedó orgelj za službo božjo rabiti spodobno.

Najlepši razgled na mesto in okolico se uživa iz mičnega brežiča S. Miniato. Kdor obiše Florencijo, naj ne opusti mične poti na S. Miniato. Krasni razgled iz njega mu bo storjene stopinje lepo poplačal.

Večnega hojenja smo se bili že precej navolili. Noge so nam začele pešati. Tem bolj nam je o poldne dišal obed in počitek. Okrepčani se podamo zopet na ulico. Zdaj me nagloma popade tovariš za suknjo in me ves plah upozori na nenavadno prikazen. Hitro se obrnem in vidim — sprevod z mrličem. Bilo je kakih 15 možkih. Vsak je v rokah držal črn molek z debelimi grolčicami, kakor lešniki, z mrličem pa so naglo šli in mahali, kakor da bi jih kdo podil. Sicer pa mi je bilo jako všečno, da sem ta sprevod videl. Večkrat namreč sem že slišal pa tudi bral, da imajo na Laškem posebne družbe, ki za božje ime mrtve pokapajo. Družbeniki so pogostoma sami zlahetni in imenitni gospodje. Tudi gori omenjeni pogrebci so se mi zdeli, da so gospodskega stanu. Zaviti so v črna oblačila in lice jim krije primerna šema, da jih nihče ne pozna. Edinemu Bogu so znani, ki jim bo kedaj plačilo delil za lepo delo krščanske milosrčnosti.

Drugi den, 20. aprila, smo zapustili lepo Florencijo in se peljali proti domu po železnici čez apeninske gore in sicer skozi 36 tunelov in večsih tik strahovitih prepadov. Železnica je nekoliko podobna onej čez Brenner na Tirolskem ali čez Semering na avstrijsko-štajerski meji. Pri Bologni smo se zasukali in vkrenoli na levo proti Modeni in Parmi. Naši stareji vojaki še vedó marsikaj pripovedovati o teh lepih mestih. Dalje na levo smo imeli pred seboj Piacenzo. Okoli mesta je vse polno nasipov nasajenih s kanoni, poleg katerih namesto nekdanjih belih avstrijskih vojakov sedaj stražijo plavi Pijemontezi. Pri Vogheri smo zapazili na polju in sicer na desni strani od železnice 5 lesenih črnih križev, znamenja, da ondi spijo avstrijski vojaki, ki so padli v krvavi vojski l. 1859. V Aleksandriji, kder je nedavno velika stolna cerkva pogorela,

smo se prestavili na drug vlak in sedaj smo se zopet urno peljali, iz prva po močvirnem kraju, potem po plodoviti okolici. Naposled pridemo zopet do skalnega gorovja. Morali smo skozi 11 tunelov, čijih poslednji je 3254 metrov dolg. Brzovlak dirja skozi njega celih 11 minut. Blizu 10 ure v noči prišli smo v Genovo in smo na srečo brž dobili dobro stanovanje blizu kolodvora. Ko sem drugo jutro rano vstal in k oknu stopil sem začudenja kar ostrmel. Neizmerno lep, prekrasen razgled mi je bil pred očmi razgrnjen. Črez visoke hrame in poslopja sem zagledal morskó pristajo ali luko; v njej pa ladjo pri ladji, jadro za jadrom. Na nedoglednem plavem morju so se bližali mestu parobrodi in druge ladje. Vse je bilo živo nad nevarno morskó globočino.

(Nastavek prih.)

Slovstvo. Zastran Slomškovih pesmij došlo nam je sledeče naznanilo: ravnokar se je v tiskarni družbe sv. Mohora v Celovcu dokončalo tiskanje Slomškovih pesmij. Kam do srede t. m. bo vezanje dogotovljeno in se prične razpošiljatev. Kdor želi, da se mu te pesmi takoj po izidu pošljejo, naj se v kratkem oglasi. Naročila sprejema slav. tiskarna družbe sv. Mohora v Celovcu, slav. opravništvo „Sl. Gospodarja“ v Mariboru, in podpisani izdajatelj sam. Knjiga obsega nekaj črez 17 pol srednje osmerke. Papir in tisk, vse je jako lepo in okusno. Dodana sta pesmim spredaj dva predgovora Slomškova, potem kratke „životopisne čertice“, in „beseda urednikova“; na konci pa bibliografija Slomškovih del in spisov. Oskrbeli in pridjali smo tudi podobo nepozabljivega nam vladike, kakoršna se je nahajala v Drobntincah l. 1863. Toliko že naprej lahko rečemo, da bode ta knjiga razveselila vsako domoljubno slovensko srce! Ceno smo postavili, kolikor je največ moči bilo, nizko. Broširan iztis velja 90 kr., trdo vezan (kakor so bile navadno Drobntince) pa 1 gld. Kdor vzeme 12 iztisov, dobi 13tega na vrh. Čisti znesek je namenjen za izdavanje ostalih Slomškovih spisov.

V Ptuji 1. julija 1876.

Mih. Lendovšek,
izdajatelj, kaplan in katehot.

Smešničar 28. Tat je v škrinjo trl, a zasačen pred sodnika gnan na 2 leti v ječo obsojen bil. Ker pa v škrinji razun nekajih malenkosti ni bilo ničesar, mu je bilo odpuščeno od kazni jedno leto. „Gospod, veli sedaj tat sodniku, pomislite še veliki trud, kojega sem imel pri odpiranju škrinje, in odпустite mi še drugo leto!“ Soduika je tukaj sicer smeh posilil, a tata je vendar le v zasluženo luknjo potisnil.

J. K.

Razne stvari.

(Naš milostljivi gosp. knezoškof) bodo zakrament sv. firme delili v Celjski in Brašlovski de-